

excursionisme

Amnye Machen la muntanya sagrada dels goloks

Tour del Cerví - Travessa de Superbagnères a Rioumajou
- La innivació a Catalunya i els seus efectes a les glaceres -
Venus and Mars, nova via d'escalada en els dominis del Faraó -
Ascensions pel Pirineu de Núria, el plaer dels Pirineus a la tardor

Venus and Mars,

nova via d'escalada en els dominis del Faraó

Text, fotografies i croquis d'Òscar i Albert Masó Garcia

El Faraó és a prop, atent a qualsevol moviment. Som al seu territori i des de la seva posició vigila els camins que l'envolten. Els seus dominis es troben en un racó ben definit del vessant sud de la muntanya de Montserrat, escarpat i salvatge. Volem fugir de la seva senyorial presència, i ho fem amagant-nos a la canal Roja. En aquest encaixonat torrent, a tocar del coll de la Palomera, un mantell rocós característic alça les mirades cap a llevant, amb l'alè del Faraó darrere del seu clatell.

Acabem de dir *mirades* perquè aquesta flassada conglomerada és curulla de diversos ulls foscos i profunds disseminats capriciosament damunt la seva superfície. Miren cap a l'eixida del sol, vers l'inversemblant conjunt geològic de l'agulla Ajaguda de coll de Muset i les roques veïnes. Gaudeixen d'aquest privilegi des de fa molts i molts anys, potser tants com els que porten amagant-se de la mirada de l'imponent Faraó. Però de ben segur que, en comparació, fa molts pocs anys que un parell d'escaladors es fixaren en aquests ulls; i en les plaques sobre els quals s'aixequen; i en el sostret que els queda a l'esquerra; i en el simpàtic promontori adossat; i, en definitiva, en la tranquil·litat d'aquest paratge que passa tan desapercebut.

Els nois s'encapritxaren dels relleus d'aquest aixopluc natural i el batejaren amb el nom de *la placa dels Roofs*. Equi-

pa, en diverses vies esportives per diferents parts de la placa i del promontori adossat, al qual batejaren amb el nom de *el Botijo*. Així fou com donaren forma a un sector recòndit, allunyat de les masses. Esportiu, però amb regust clàssic. Des de la primera visita d'en Pere Forts i Carles Albesa ja han passat gairebé 25 anys, però la solitud de l'indret, trencada només per alguns excursionistes, escaladors de pas o atrevits que descendeixen la canal Roja fins a can Jorba, fa que els aritjols creixin de gust en aquest entorn agrest, assolellat i bucòlic.

No sé sap si al Faraó li agradà l'aparició d'aquest nou sector d'escalada. Feia uns quants anys que aquesta activitat implantada pels homes s'anava estenent pels dominis del Faraó i per altres contrades veïnes. Sigui com sigui, tot i estar fora del seu camp de visió, aquest fragment de Montserrat es trobava dins del seu territori, i de reüll se'l vigilava, tot i que li era impossible fitar-lo frontalment. Durant un càlid matí de tardor, tirant ja cap a l'hivern, mentre les cabres s'enfilaven per l'aresta nord de la veïna agulla de la Tempestat, hi hagué quelcom que cridà l'atenció del Faraó. Un parell d'homes, procedents de les incertes terres baixes, seguien el camí que recorre la canal Roja pel seu vessant est, aturant-se constantment de manera anormal. Fèien deu passes i s'aturaven. Així durant una bona estona. Vint passes més i de nou aturats. I parlaven entre ells.

EL FARAÓ

ELS OUS
DEL FARAÓ

PLACA DELS
ROOFS

EL BOTIJO

VIA
VENUS AND MARS

Les bromes matinals s'enfilen pel vessant sud de la muntanya de Montserrat.

El Faraó, ben conegut dels seus dominis, va deduir que els dos visitants es fixaven en aquella paret invisible per als seus ulls. Hauria volgut sentir què deien, veure què senyalaven i conèixer què planejaven. No va haver d'esperar gaire per saber-ho. Uns quants dies no són res davant la llarga rècula d'anys que l'omnipresent Faraó porta senyorejant aquest vast territori. Els dos individus van tornar carregats amb materials similars als dels primers escaladors d'aquell racó, però amb una mentalitat molt diferent. Pels sorolls que provenien d'aquella pregonia fonamental, deduí que aquells minúsculs homes estaven obrint un nou itinerari d'escalada des de baix. Els seus predecessors ho havien fet despenjant-se des de dalt. El Faraó havia experimentat en les seves carns els resultats de les dues mentalitats i les sabia diferenciar.

Quina era la millor? Cap i totes, perquè en definitiva es buscava la mateixa finalitat: gaudir, viure la pròpia aventura. Cap i totes, perquè ambdues es basaven en uns mateixos principis: respecte i estimació per la muntanya. Per entendre-ho calia posar-se en la pell dels protagonistes i entendre les emocions, les sensacions i les fantasies que els portaven a traçar els seus itineraris. Es poden considerar activitats íntimes, fins i tot romàntiques i, al cap i a la fi, altruistes.

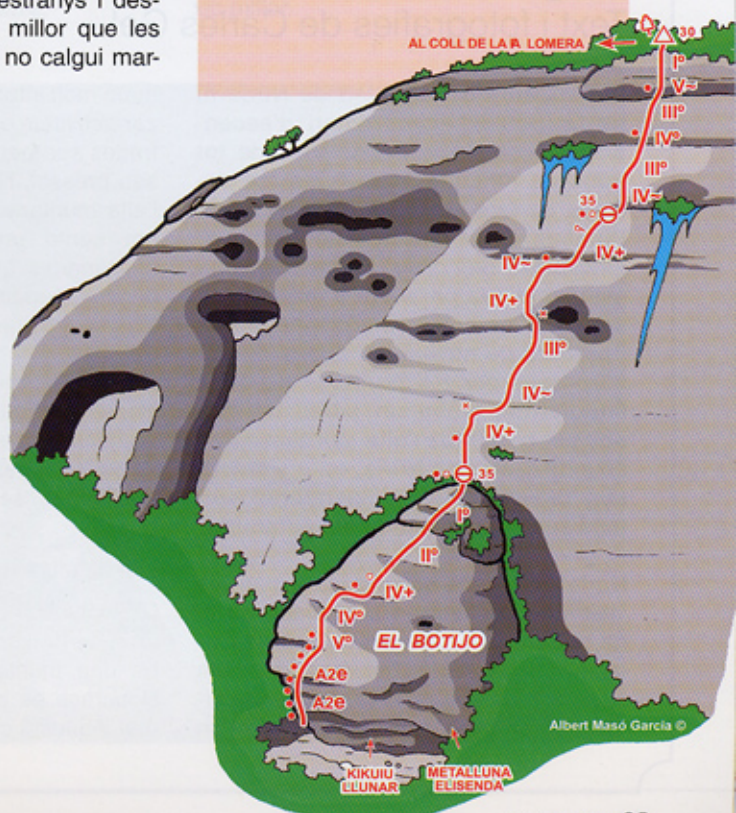
Els dos escaladors van esmerçar dues intenses jornades per dur a terme l'obertura. El Faraó els va veure a mig matí de la segona jornada, apareixent al fil de la carena que li queda just a llevant. Acabaven d'obrir una via d'escalada d'estil clàssic des de baix en una zona originalment esportiva. Això va sorprendre el Faraó. Ell coneixia l'evolució inversa: primer clàssic, després esportiu. Aquest era l'ordre natural, l'habitual. Així li ho feien saber els corbs i les cabres que visitaven territoris veïns senyorejats per altres ens petrins, i així ho havia experimentat ell mateix en la seva pròpia pell. Però ara havia succeït al revés: primer esportiu, després clàssic. El Faraó pensà que aquest canvi de tradició era degut al trastocament de les personalitats dels individus de les terres baixes, o a l'afany d'inventar quelcom diferent dins del devaluat i poc humil món de l'escala-

da. Però el Faraó es va equivocar. El que portà als germans Òscar i Albert Masó Garcia a obrir una via d'estil clàssic a la bonica *placa dels Roofs* va ser la visió d'una línia evident, inescalada i lògica que aprofitava un inici acrobàtic per el *Botijo*. El Faraó sí que captà encertadament, però, la infinita il·lusió amb la qual els dos germans s'integraren en aquell tros del seu territori. L'estratègic plantejament de l'obertura, l'interès per conèixer i no corrompre cap de les vies esportives existents, i el respecte vers la feina realitzada pels equipadors d'aquestes rutes, arribaren a oïdes del Faraó.

El nom que els germans Masó donaren a la via també va agradar al Faraó: *Venus and Mars*. Dos planetes que ell distingeix perfectament en el cel durant les nits de lluna nova, tot i que l'actual contaminació lumínica en dificulta la seva localització. Allò que el Faraó desconeixia era l'origen musical del nom i la similitud astronòmica amb el d'algunes de les vies de el *Botijo*, però no li va passar per alt un altre missatge que el nom amaga: el somni de l'existència d'un lloc millor i realment just. Venus i Mart. Propers però llunyans. Familiars però estranys i desconeguts. Potser un lloc millor que les terres baixes. Tant de bo no calgui marxar d'elles per trobar-lo.

LLEENDA

- Parabolit M8
- Parabolit M10
- × Espit M8
- ↗ Clau
- 🌳 Arbre

FITXA TÈCNICA DE LA VIA VENUS AND MARS

Indret: la placa dels Roofs (cara est). Massís de Montserrat, regió d'Ecos (Faraó)

Metres i grau: 100 metres, Vº, A2e (IV+ obligat)

Oberta per: Òscar i Albert Masó Garcia des de baix a l'estil clàssic

Data: els dies 8 i 10 de desembre de 2011

Material a dur: casc, cintes, bagues i estreps. Via equipada amb ancoratges, espits i un clau.

Descripció: via assolellada de caire clàssic, ubicada en un sector originalment esportiu. La primera tirada du acrobàticament i amb algun pas d'estreps llarg fins al capdamunt del promontori anomenat el Botijo. Des d'aquí, s'enfronta un mantell rocós ajagut que presenta alguns passos de fissura força bonics, sempre buscant el camí més lògic i amb bona roca en general.

Aproximació: des de can Jorba cal seguir la pista que surt en direcció oest i al cap d'uns 5 minuts deixar-la per seguir a mà dreta el camí de la Palomera (marques vermelles), força costerut i a vegades perdedor. Al cap d'uns 30 minuts, el camí enllaça amb el corriol que du a mà esquerra al coll de la Palomera, divisant-se al nord-oest la característica placa dels Roofs. Cal seguir el camí cap al coll de la Palomera i, al cap de poc, deixar-lo per seguir cap al nord un rastre intuïtiu fins al peu de via. Preveure uns 45 minuts des de can Jorba.

Descens: des del final de la via cal enllaçar amb el fil de la carena i resseguir-la en to descendent cap al sud fins a arribar al coll de la Palomera. Des d'aquí es pot enllaçar vers l'est amb el camí de la Palomera.